

VREMEA POVEȘTILOR

PICĂTURI DE CERNEALĂ ȘI CULOARE

ASOCIAȚIA ROMÂNIA LEVANT - LIBAN

Beirut - 2020

VREMEA POVEȘTILOR

(martie - iunie 2020)

PICĂTURI DE CERNEALĂ ȘI CULOARE - scriem și desenăm în limba română

Atelier de creație pentru copiii comunității românești din Liban

Copilăria este o lume aparte, plină de lumină și armonie. Dar, totuși... nu e ușor să fii copil. Mereu auzi: citește!...scrie!...scrie frumos!...fă-ți ordine în cameră!...mănâncă tot!... ai grijă cum vorbești!...să nu te murdărești!...fii cuminte!...Copilăria, este ca o carte plină cu povești, plină de aventură și mister, învățăminte, glume, poezie, câteodată tristețe, dar toate cu un final fericit.

Lumea copilăriei este frumoasă, distractivă, o lume uneori mai serioasă, mai bună și mai înțeleaptă decât a adulților. Dacă adăugăm aici și multe jocuri, multe dulciuri și înghețată, mulți prieteni și vacanțe cât mai lungi, devine o lume perfectă. Primăvara aceasta a adus cu ea nu numai alai de flori și explozie de culoare, a venit cu o surpriză, o vacanță neobișnuită.

Ce putem face când suntem cu toții acasă, într-o vacanță neașteptată și care nu ne aduce plăcerea excursiilor și a întâlnirilor cu prietenii? Bineînțeles ne-am continuat lecțiile, ne-am jucat, am inventat jocuri noi, am desenat și am scris povești. Am fost CREATIVI. Am scris împreună o carte mică, cartea noastră. Am creat împreună o țară minunată a poveștilor care va rămâne o amintire frumoasă, am dat lumină și bucurie zilelor care au fost puțin cenușii. Cu ocazia zilei de 1 Iunie, vi le dăruim vouă, dragi prieteni de pretutindeni. Vă invităm să le citiți, să vă bucurați de o copilărie fericită, să vă păstrați mereu zâmbetul cald, sufletul pur, să zburăți mereu spre lumi necunoscute, să aveți încredere în voi. Sunteți puternici și importanți, sunteți arhitecți ai Frumosului, a Purității, a zilei de mâine și să căutați mereu Adevărul în lumea minunată a Cuvintelor.

LA MULȚI ANI - 1 iunie 2020

YASMINE ALLAEDINE și KARIM ALLAEDINE

ne invită să redescoperim împreună lumea minunată a bunicilor din satul românesc.

Mamaie și câmpul de flori

Îmi place mult să îmi petrec vacanțele de vară în România, la bunici. Cel mai mult îmi place când părinții pleacă și eu împreună cu fratele meu rămânem singuri la bunici. Devenim cei mai importanți în casă, iar bunicii devin prietenii noștri. Împreună cu ei mergem în nordul țării, într-un sat lângă Suceava, acolo unde trăiesc Mamaie și Tataie, părinții lui bunica. Adică ei sunt străbunicii noștri.

Mamaie și Tataie parcă sunt veniți din poveste. Parcă au fugit amândoi dintr-o carte. Mamaie este micuță, subțirică și foarte harnică, chiar dacă este în vârstă. Ne face plăcinte, turte calde și clătite. Tataie este mai înalt decât ea, vorbește puțin și este blând. Casa lor nu este mare dar odăile sunt parfumate cu flori de tei și au icoane unde Mamaie pune busuioc. În grădină au meri, peri și vișini. Bunica ne face complot și dulceață. Și mama când a fost copil a stat la ei vara. Și din câte am înțeles, din poveștile lui Mamaie, noi suntem mai cuminiți decât ea.

Dar mie cel mai mult îmi place când merg cu Mamaie, dimineața, pe câmpul înmiresmat de lângă sat să strângem flori de leac.

Le strângem într-o trăistuță, apoi le usucă pe o masă de lemn în curte. Ea cunoaște fiecare fir de iarbă, fiecare floare, știe cum se cheamă și la ce folosește ceaiul când îl bei. Ne spune că acolo pe câmp sunt multe leacuri, e farmacia lui Dumnezeu. Cu Mamaie pe câmp este distracție, învățătură și frumos.

Ne întoarcem acasă cu buchețele frumos colorate și cu trăistuța plină de leacuri.
De fiecare dată când plecăm de la ei ne pregătește dulceață, flori de tei și leacuri
din farmacia lui Dumnezeu.

Aștept cu nerăbdare vara să merg din nou la ei.

Concursul de rețete

Irina este o fetiță veselă și prietenoasă, are ochii verzi ca smaraldul și părul galben ca spicul de grâu. Are mulți prieteni, la școală toată lumea o iubește.

Într-o zi, pentru că tot se apropia vacanța de primăvară, toți copiii au hotărât să facă o zi specială, să aducă câte o prăjitură făcută acasă, să prezinte rețeta și la urmă fiecare să spună care prăjitură i-a plăcut mai mult. Un mic concurs de rețete care să facă deosebită ultima zi de școală din acest trimestru.

Irinuca s-a întors acasă, și se tot gândea ce să facă. Părinții ei erau plecați și era acasă numai cu bunica și fratele mai mic.

Timpul trecea, mai era puțin și se făcea seara. Bunica a văzut-o supărată și a întrebat-o:

- Irinuca, de ce ești supărată?

Și fetița, aproape cu lacrimi în ochi i-a povestit. Bunica a zâmbit, a luat-o de mână și i-a spus:

- Mergem acum amândouă la bucătărie. Facem o prăjitură, cea mai bună prăjitură, a râs bunica.

Cu mâini sigure a început să scoată din dulap: făină, zahăr, lapte, ouă, drojdie, nuci, cacaoa, dulceață, mirodenii. Și a început să facă un aluat și sa-l frământa cu câte un heirup de sărbătoare de câte ori îl lua în mâna ei. Irinuca se uita la bunica ei și se minuna de unde are atâta forță în mâinile ei firave.

În bucătărie era cald și plutea parfum de vanilie, rom, scorțișoară, portocale și lămâie. Când a terminat, bunica a învelit aluatul cu un stergar curat și a început să facă crema: nuci, dulceață, cacaoa și tot feluri de siropuri. Când totul a fost gata a întins aluatul, a pus crema și l-a rulat.

- Acum la salonul de bronzaj cu voi, a glumit ea, punând două tăvi în cuptor.

Si doi cozonaci au plecat pentru o oră la "salonul de înfrumusețare" de unde au ieșit rumeniți și dolofani.

Tare s-a bucurat Irinuca și a dormit linistită.

A doua zi însă s-a speriat. Toată lumea a venit cu fel de fel de prăjituri, care mai de care mai arătoase și mai colorate: gâteau Chloé Délice, chou à la crème, madeleine, torturi de ciocolată...

Era o plăcere să le privești. Irinuca a așezat și ea pe masă cozonaceii ei lângă celelalte prăjituri care arătau deosebit. Copiii, care mai de care se lăudau cu prăjiturile lor și faimoasele lor rețete.

Apoi fiecare a gustat câte puțin din fiecare prăjitură. Mare a fost surpriza Irinucăi când toți copiii au fost încântați de prăjiturile ei.

La sfârșit fiecare a spus care prăjitură i-a plăcut cel mai mult, care a fost cea mai gustoasă. Și toți au ales cozonacul lui bunica.

Irinuca a prezentat tuturor rețeta ei miraculoasă, care de fapt este rețeta bunicii, a precizat ea. Apoi a povestit tuturor despre această prăjitură tradițională românească a cărei aromă îmbie casele noastre la toate sărbătorile și care este pregătită de generații în familie. Cozonacul, prăjitura care păstrează și peste ani gustul copilăriei, aromat și savuros înmiresmat.

De copii nu te poți sătura, iar poveștile lor îți intră tip-til în suflet și rămân acolo

Vrăjitoarea Aghata

Cred că cunoașteți bine povestea numărului 13. Și știți cu toții că nimeni nu vrea să locuiască într-o casă la numărul 13.

Dar pe strada noastră la numărul 13 se află o casă veche, cu etaj, un fel de palat mai mic, de pe vremuri de mult apuse, cu acoperișul ca o căciulă roșie cu un moț, adică hornul din care din când în când ieșeau nori de fum negru.

În casă asta mare locuiește o singură persoană: Aghata, o femeie în vârstă. Nimeni nu prea știa de când locuia aici. Nu prea ieșea din lumea ei. Câteodată vara prin geamul deschis se auzea o muzică pe care nu mulți o înțelegeau. O femeie plină de curiozități. Mulți îi spuneau vrăjitoarea pentru că era slabă, purta mereu rochii lungi, pălărie și avea o geantă mare. Se spuneau multe despre ea, că e venită de departe, că vorbește limbi neînțelese de nimeni...o listă lungă de la pământ la lună. Toți copiii se temeau de ea și în plus locuia la numărul 13 ...

N-am putut înțelege niciodată de ce părinții mei au ales să locuiască pe o stradă unde se află un asemenea personaj și în apropierea unei case cu numărul 13.

Dar pe strada noastră mai locuia o persoană pe care însă, toți copiii o iubeau, profesoara noastră, pe care noi toți am numit-o Alfabella. Cu ea am învățat alfabetul, cu ea am învățat să socotim, ea ne spune poezii și povești. Ea este foarte îndrăgită de toți copiii, în recreatie se joacă cu noi.

Într-o zi însă am văzut-o pe vrăjitoarea de la nr.13 venind în curtea școlii și vorbind cu Alfabella. Toți am fost speriați și mirați. Cum este posibil? Când am intrat în clasă toți o priveam pe Alfabella cu alți ochi. Ea ne-a privit, a zâmbit și ne-a anunțat că pentru mâine ne-a pregătit o surpriză. Ne-am bucurat mult și încercam să ghicim ce fel de surpriză.

A doua zi, cine credeți că intră pe ușă clasei? Alfabella împreună cu vrăjitoarea. Am înghețat toți. Ne-am așezat în bănci fără să scoatem un sunet.

- Dragi copii, a început să vorbească Alfabella, astăzi avem ca oaspete pe dna. Aghata care este scriitoare și vă va povesti despre cărți, cum sunt scrise, cum sunt ilustrate, cum merg la tipar, apoi în librării pentru a ajunge la noi.

Și Aghata vrăjitoare avea geanta cea mare cu ea, din care a început să scoată cărți și albume, care mai mari, care mai mici, care mai colorate, care mai groase și mai puțin groase. Și a început să povestească. Toți stăteam, pot spune fermecați pentru

că ne arăta tot felul de albume frumos ilustrate.

Când a terminat, toți tăceam, nimeni nu avea curajul să vorbească. Aghata vrăjitoarea a zâmbit, a deschis din nou geanta ei mare și a scos încă un pachet cu cărți frumos colorate și ne-a dat la fiecare câte una. Apoi, ce credeți, ne-a mai făcut o surpriză, ne-a servit cu prăjituri făcute special pentru noi, auziți ce nume - "povești de ciocolată". Ați mâncat vreodată? Un deliciu.

Am plecat acasă toți cu un cadou în geantă, cartea pe care am citit-o și am iubit-o. De atunci Aghata a venit de mai multe ori la noi la școală. Chiar ne-am împrietenit și ne-a invitat la ea. De câte ori mergeam, ne spunea povești și ne pregătea faimoasele "povești de ciocolată", prăjituri și fursecuri. Și pe hornul casei ei porneau spre cer nori de fum ...

Acum mai credeți în povești bizare cu numărul 13?

Copiii iubesc natura, joaca, viața. Ei sunt cei care iubesc cel mai mult animalele și sunt dornici să interacționeze cu ele. Dar să citim o povestea unde vom descoperi o grădină mai deosebită...

O grădină extraordinară

De câteva luni, eu și sora mea, rugăm părinții noștri să ne cumpere un animal, un câțel sau o pisică, un hamster sau măcar niște peștișori roșii. De fiecare dată însă, nu auzim decât promisiuni. Îmi pare rău să spun, dar este greu pentru părinți să se țină de cuvânt.

Dar, într-o dimineață, sora mea intră ca o furtună în camera mea și îmi spune:

- Vino repede, uită-te pe geamul dinspre grădină. Lângă gard este un leu.

O privesc și mă gândesc bine ce zi este. Nu, nu e 1 aprilie, deci nu poate fi vorba de o păcăleală. Dar totuși cred ca este o glumă.

- Privește, insistă ea.

Mă scol și merg la fereastră.

- Waaaw, nu e posibil, îmi spun. Poate este o pisică uriașă.

- Și coama stufoasă din jurul gâtului, îmi răspunde imediat ea.

- Eu am citit că sunt noi specii de pisici. Sunt pisici cu coada ca vulpile, i-am spus.

- Lasă-mă cu istoriile tale. Adică este o pisică-leu, dar nu vezi ce mare este și cred că are peste 200kg. Nuuu, acesta este un leu care a venit în grădina noastră.

- Bine, am spus, atunci îmi vom da să mănânce și-l vom îngriji, astfel părinții vor înțelege că suntem capabili să ne ocupăm de un animal. Și ce animal ...

Nu după mult timp, când să coborâm în grădină, leul a dispărut.

A doua zi, tot de dimineață, sora mea vine din nou val vârtej.

- Vino, vino, să vezi la noi în grădină este un hipopotam.

- Glumești, îmi spun.

- Sigur, fac glume. Uită-te bine, ce vezi? O nouă rasă de pisici? În istoriile tale există și specia asta pisica-hipopotam?

Avea dreptate, un hipopotam.

A treia zi când am văzut-o pe sora mea alergând i-am spus direct:

- O zebra.

- Nu, un elefant.

Și așa o săptămână întreagă s-au plimbat prin grădina noastră fel de fel de animale, o girafă, un cimpanzeu, un tigru ...

Sâmbătă dimineață, părinții erau acasă. La micul dejun, eu și sora mea, ne-am hotărât să rupe tăcerea și să povestim despre animalele care vizitează grădina noastră.

Dar exact când ne-am hotărât să începem povestea noastră, tata ne-a anunțat că suntem după masă invitați la vecinul nostru care a pregătit o petrecere pentru copii și a făcut un decor special pictat cu animale din savană.

- Sper să vă distrați de minune astăzi, ne-a anunțat tata.

Abia arunci am înțeles de ce în fiecare zi la gardul grădinii vedem în fiecare zi câte un animal.

Dar surpriza surprizele ne-a făcut-o mama;

- Hai terminați mai repede micul dejun și îmbrăcați-vă. Mergem astăzi să cumpărăm un câțel.

O poveste cu parfum de sat românesc...

Smaranda și Măriuca

A fost odată, într-o țară, așezată la poalele munților falnici, un sat frumos cu oameni gospodari, harnici și primitivi.

În sat trăia o familie care avea cinci feciori și o fetiță. Pe fetiță o chema Smaranda. Avea părul ca spicul de grâu și ochii albaștri ca cerul. Tare mai era frumoasă și deșteaptă, dar și mult alintată. Toți o iubeau. Mama îi cosea ii frumoase și ea era tare mândră.

După un timp s-a auzit că la marginea luncii și-a făcut o casă mică și sărăcăcioasă, un om venit de departe. Trăia acolo cu familia lui, nevasta, cei doi copii și mama lui care era bătrână. Venea rar în sat pentru a cumpăra pâine. Într-o duminică au venit și ei la biserică. Stăteau mai departe. Toată lumea era îmbrăcată cu straie frumoase de sărbătoare. Smaranda noastră avea o ie nouă cu flori, făcută de mama ei. S-a uitat și ea la fetița care era cu familia asta nouă dar nu i-a plăcut de ea, o fetiță firavă și îmbrăcată sărăcăcios. Copiii din sat care erau prieteni râdeau și erau plini de voie bună. Fetița cea firavă stătea cu frățiorul ei de mână și îi privea. Apoi toți au plecat la casele lor.

A doua zi Smaranda plecă singură să caute flori. Și s-a dus la marginea satului. Strângând flori s-a înțepat cu un spin mare la picior și n-a mai putut să meargă. O durea tare. A început să plângă. O femeie a venit lângă ea, a luat-o în brațe și a dus-o într-o căsuță mică. Acolo Smaranda a recunoscut familia săracă. Femeia îi zâmbea, i-a scos spinul, i-a spălat piciorul și apoi a însoțit-o până acasă.

A doua zi fetița cea firavă a venit la Smaranda și a adus cu ea o cunună de flori de câmp.

- Ți- am făcut o coroniță, îți plac florile? a întrebat fetița

- Da, foarte mult, a zis Smaranda. Cum te cheamă?

- Măriuca. Știi că pe tine te cheamă Smaranda. Toată lumea spune că ești frumoasă și că știi să citești. Și eu la toamnă cred că merg la școală, și eu vreau să citesc.

- Ai cărți acasă ? a întrebat Smaranda

- Nu avem cărți acasă.

- Nu știi povești?

- Ba știu, a răspuns Măriuca. Știu multe povești. În fiecare seară bunica ne spune povești, mie și lui fratele meu. Vrei să-ți spun o poveste ? Știu multe.

Și s-au așezat amândouă și au început să-și spună povești.

Și așa Smaranda s-a împrietenit cu Măriuca și erau nedespărțite.

Duminică la biserică stăteau împreună și apoi se jucau cu copiii din sat. Mama lui Smaranda a cusut o ie frumoasă cu flori și pentru Măriuca și fetele erau mereu împreună.

Măriuca a învățat-o pe Smaranda să facă cununi de flori și au făcut amândouă în sat o șezătoare pentru copii și au făcut coronițe.

Și așa v-am spus povestea lui Smaranda și Măriuca care au rămas prietene până la adânci bătrânețe, povestind cum s-au cunoscut și la nepoți.

Nimeni nu poate trăi fără prieteni.

Dragi copii, zâmbetul vostru, imaginația voastră, energia voastră debordantă și sufletul plin de lumină, aduc soarele în sufletul nostru. O poveste care vă invită într-o lume fantastică...

Cartea cu povești

Eu sunt Karim și am fost în vacanță la bunicii mei din România care au o casă frumoasă cu o curte mare care devine teritoriul meu de joacă de dimineața până seara.

Într-o zi am văzut ușa podului deschisă și scara lângă ea. Cum sunt curajos și curios, n-am spus la nimeni și am urcat. La început nu mi-a plăcut, numai lucruri vechi, stricate și prăfuite.

Dar, căutând, am găsit o carte prăfuită însă culorile ei șterse mi-au atras atenția. Am șters-o cât am putut și am început să o răsfoiesc. Părea frumoasă, povești cu pitici, magicieni, cai care zboară, dragoni. Tot răsfoind-o, am simțit cum o mână invizibilă mă trage în acea lume feerică. O ușă s-a închis în urmă mea. Și iată-mă poposit într-o lume nouă.

Cine-mi deschide mie ușa asta mare și grea ca să mă întorc în lumea mea? Incredibil dar adevărat . Ce să fac? Să strig, să plâng, cine mă aude? Ca prin minune, un magician bătrân a apărut în fața mea și mi-a spus că mă aflu în Țara Zânelor cărora le place să facă farse. "Numai una din ele are cheia de la ușa cea mare", mi-a spus bătrânul, parcă ghicind gândurile mele. "Trebuie să o cauți pe ea să-ți deschidă. Pe unde ai să vezi multe petale de flori înseamnă că ești pe drumul cel bun". Apoi a dispărut.

Eram singur, dar eu sunt curajos și am început să înaintez pe acest tărâm fermecat și să privesc cu curiozitate în jurul meu. Am văzut printre copaci pitici care erau supărați și nemulțumiți. Cred că și ei au fost păcăliți de Zânele poznase. Mai departe am ajuns într-un labirint, peste tot numai copaci mari cu crengi groase. Un copac bătrân mi-a spus că trebuie să respect toate plantele și toate animalele pe care le voi întâlni dacă vreau să termin cu bine drumul meu. Așa am făcut, am fost atent să nu strivesc flori, să nu rup crengi să nu deranjez animalele, iar la sfârșitul drumului am văzut o casă.

M-am uitat pe geam și am văzut o vrăjitoare care privea un bol de cristal." Poți să intri", mi-a spus ea.

" Privește bine", a continuat ea.

În bolul de cristal a apărut o imagine cu trei uși.

" Trebuie să știi care ușă să deschizi " a spus ea cu o voce slabă. Dacă alegi bine, drumul te va duce la Zâna Florilor și te vei întoarce acasă.

Cum să aleg? Nu știam ce să fac, dar parcă bătrâna mi-a făcut un semn cu mâna... și am spus tare: numărul 3. Și am deschis-o.

Am ajuns într-un loc cu multe magazine care aveau baghete pentru Zâne.

Un vânzător mi-a spus că trebuie să aleg o baghetă pentru Zâna Florilor. Printre multe modele, cu stele, cu copaci, cu dulciuri, am ales o baghetă cu flori. Așa am gândit că este mai bine. Am intrat și în magazinul alăturat care avea pălării și am ales o pălărie cu bordura plină de flori pentru că așa am crezut că trebuie pentru o Zâna care iubeste florile. Pentru mine am ales o pălărie neagră.

Nici n-am așezat bine pălăria pe capul meu și un cal înaripat a venit lângă mine. Acest animal frumos m-a condus într-o grădină foarte mare, foarte colorată unde plantele și florile erau foarte mari. Iar eu eram foarte mic.

Am rămas acolo așteptând să vină. M-am așezat la umbra unui copac. Așa am crezut eu că e mai bine să o aștept. Ea va veni, îi voi da darurile apoi ea îmi va deschide ușa cea mare și grea să mă întorc acasă. Și parcă o mână mă atinge și aud o voce cunoscută:

" Aici erai, te-am căutat peste tot. Ce-ai găsit? O carte de povești. Hai că o luăm cu noi și în fiecare seară citim. Era bunicul meu.

Când primăvara ne zâmbește din desenele copiilor ...YASMINE și KARIM
ALLAEDINE , Liban

Primăvara este un mare artist al culorilor și ne apropie mai mult de natură. Micuțul nostru **ETHAN RAHAL** a plecat în căutarea primăverii. Nu sunteți curioși dacă a găsit-o?

În căutarea primăverii

Mă uit pe fereastră și văd cerul înnorat. Unde este soarele, de ce se ascunde încă? Un vânt ușor adie printre crengile copacilor. Din mugurii mici au ieșit frunzulițe fragede de un verde crud. Cu toate acestea, arborii par încă adormiți.

Primăvară, unde ești? Merg să o întreb pe mama, doar mamele știu răspunsurile la toate întrebările. (Credeți că a numărat cineva câte întrebări sunt adresate mămicilor în fiecare zi? Mămicile sunt cele mai chestionate persoane și cred că sunteți convingși, la fel ca mine, toate întrebările au răspuns.)

Eiii, dar am avut o surpriză, mama nu a știut răspunsul, însă mi-a spus să caut primăvara în grădină.

Curios, i-am urmat sfatul și am ieșit în grădină. Aici am avut încă o surpriză, odată cu mine a ieșit și soarele de după nori. Cu blândețe, mi-a trimis câteva raze călduțe care mi-au mângâiat obrajii.

Mama avea dreptate, primăvara este în grădină. A venit cu iarbă fragedă care se ivește de sub pământul moale, cu flori multicolore și parfumate, cu vietăți care încep să se dezmoarteasca.

Bine ai venit primăvară !

Optimist, cu zâmbetul mereu pe buze, ETHAN, vă dezvăluie marea sa pasiune.

Cercetaș sau nu?

În ziua când m-am hotărât să devin cercetaș i-am cerut mamei să-mi elibereze un colț din sufrageria noastră. Am găsit printre jucăriile mele uitate într-o cutie, vechiul meu cort cu care plănuiam să merg în drumetii prin pădure și, de ce nu, să dorm acolo. Sincer, mi-e cam frică de păienjeni, dar acum, că tot am împlinit 8 ani, cred că m-aș încumeta.

Am instalat cortul și am întrebat-o pe mama ce înseamnă mai exact să fii cercetaș. Nu pot spune că am înțeles tot, răspunsul ei mi s-a părut puțin complicat: - Un cercetaș adevărat, a spus mama, respectă anumite reguli, învață să construiască un adăpost, să facă o plută, să respecte natura, să ajute pe alții... Am încercat cât pot să fiu atent. Mie îmi place să fac drumetii, să mă cocoț pe stânci...

- Este o metodă educativă formată din mai multe elemente, a continuat ea.
În timp ce mama vorbea și îmi explica în mod "savant" ce înseamnă un cercetaș, în jurul cortului meu s-au adunat tot felul de animale sălbatice, ba chiar unul mai îndrăzneț a intrat în cortul meu. Cred că v-ați dat seama, eram deja în mijlocul pădurii printre copaci bătrâni, liane și tot felul de animale. Pierdut în depărtare, abia se mai auzea glasul mamei:

- Multe lucruri frumoase se întâmplă când ești cercetaș, îți faci prieteni noi, participi la numeroase activități, înveți o mulțime de lucruri noi, înveți să faci un foc de tabără...

Apoi s-a lăsat tăcerea. Am revenit din lumea mea, eram din nou în sufragerie.

Mama mă privea și apoi a continuat puțin îngrijorată:

- Să nu cumva să încerci să aprinzi un foc de tabără în mijlocul sufrageriei.

De Ziua Primăverii și Ziua Poeziei un băiețel deosebit,ascultător și foarte motivat ne-a făcut o surpriză frumoasă...

Cadoul pentru Ziua Mamei

Astăzi în Liban sărbătorim Ziua Mamei. Anul acesta nu i-am cumpărat mamei flori, cum făceam în alți ani, ajutat de tata bineînțeles, adică eu alegeam florile și el plătea(ca să ne înțelegem). Totuși mama este fericită, astăzi îi dau câteva din bomboanele mele zicându-i LA MULTI ANI. Mama mă îmbrățișează strâns și-mi spune: " Tu ești cadoul meu cel mai frumos". Și știți de ce? Pentru că pe 21 Martie în urmă cu 8 ani, am venit eu pe lume, cadoul cel mai de preț, cadoul dorit și mult așteptat.

Pentru ziua de astăzi îmi făcusem o mie de planuri. De luni de zile vorbeam despre ziua mea pe care o așteptam cu nerăbdare. Dar, cum socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg... schimbăm planul. Acum merg să o ajut pe mama la formarea tortului. Sunt încântat și de idee, și de rezultat.

LA MULȚI ANI mămicilor! LA MULȚI ANI și mie ! și vă invit pe toți la o felie de tort. Virtuală, bineînțeles. Vă doresc tuturor o primăvară frumoasă!

LEA ELENA HOTEIT

La noi, în Liban, vremea poveștilor minunate continuă, cu miresme magice de flori de portocal și cuvinte de poveste scrise de copii. O poveste cu un băiețel și un Zmeu care învață alfabetul...

Tudorel, Zmeișor și alfabetul

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi nu s-ar povesti...

Într-o pădure, la poalele munților, trăia o familie de Zmei: tata, mama și copilul lor, Zmeișor. Cel mai fioros era Zmeul cel mare care speria pe toți copiii. Mama Zmeu era blândă și se ocupa de copilul ei. Zmeișor era cuminte, stătea cu mama lui acasă și se juca singur în pădure.

Tudorel era un băiețel care trăia cu familia lui în satul de lângă pădure. Îi plăcea mult să citească. Era tare mândru și bucurat că a învățat alfabetul iar acum citea singur cărțile cu poveștile preferate. În fiecare zi mergea la umbra unui stejar bătrân și citea.

Într-o zi, cum stătea sub copac, parcă auzi un zgomot. Se uită în jur dar nu a văzut nimic. A continuat să citească, de când a învățat alfabetul cuvintele nu mai aveau taine pentru el. Dar parcă simțea că nu este singur... și când s-a întors a văzut într-un tufiș doi ochi curioși care-l priveau.

- Heiii, cine ești tu? a întrebat mirat Tudorel.

Și Zmeișor, căci el era, ieși din tufiș. Tudorel s-a speriat puțin când l-a văzut, știa de la bătrânii satului că în pădure locuiește un Zmeu.

Dar Zmeișor zâmbea și a început să-i povestească cum îl vede în fiecare zi când vine în pădure și e tare curios să vadă la ce se uită atâta timp acolo sub copac.

- Eu citesc, a spus Tudorel.

- Cum adică citești?

Și Tudorel i-a arătat cartea.

- Ce culori frumoase, dar buburuzele astea negre ce sunt? a întrebat mirat Zmeișor.

- Nu sunt buburuze, a râs Tudorel, astea sunt cuvinte. Ca să poți să le citești trebuie să înveți alfabetul.

- Vreau, a spus repede Zmeișor.

Și au hotărât amândoi ca în fiecare zi să se întâlnească și Zmeișor să învețe alfabetul. Apoi s-au jucat împreună.

A doua zi, profesor și elev erau sub copacul bătrân, cu caiete și creioane pregătite.

- Începem cu prima literă, a spus Tudorel, cu A, fii atent.

- Aaaa, zise Zmeișor.

- A - vine de la arici, albină, aripioare

B- de la barză, buturuga...

- Buburuza, a completat victorios Zmeișor.

- Bravo, bravo, continuăm.

- C - copac, copii, carte, covor, cocor...

- Castel pentru un Zmeu și căpsuni și căprioare, a strigat bucuros Zmeișor.

- Bravo, D de la dulceață, drum și drag ...E vine de la elefant, evantai, F de floare, fluture, fuioare, G de la ...

- Grădină, a spus repede Zmeișor.

- Greier, găscă, guler și guraliv, H de la hipopotam, I de la iepurași, iarbă, idei, ibric... Î de la înger, J de la ...

- Joc și jucărie a strigat din nou bucuros Zmeișor.

- Hai să văd acum ce mai spui, a râs Tudorel, uite vine K de la kilogram și kilometru, L de la lume, lună și lumină, M de la ...

- Mama, a spus repede Zmeișor

- N de la norul cel pufos, a continuat Tudorel, O de la ou, oameni și ocean, P de la pădure, pisică, portocali, R vine de la rață, răbdare și răsărit, S de la ...

- Soarele voios...

- Bravo Zmeișor, vezi nu-i greu, mai avem puțin și terminăm, urmează Ș de la șotron și șoricel, T de la tren și trompetă,

- Ai uitat pe Tudorel, a spus Zmeișor ...

- Ț de la țară și țambal, vine U de la ureche și umbrelă, urmează V ...

- Voinic, veselie, voie bună, vezi cum sunt cuminte și învăț, a zis micul Zmeu.

- Văd, văd, a râs Tudorel, ești un elev silitor. Încă trei litere și e gata alfabetul, X de la xilofon, Y de la yo yo cu care te joci tu și ultima literă Z vine de la ...

- Sigur de la Zmeișor, prietenul tău, au râs împreună și erau foarte bucuroși.

Tudorel și Zmeișor au devenit prieteni, chiar dacă la început nimeni nu credea. Însă ei doi erau uniți de aceeași pasiune. Au început amândoi să citească și să caute cea mai frumoasă poveste din lume.

Eu, după ce am auzit povestea lor spun că cea mai frumoasă poveste este povestea

prieteniei lor, un băiețel care citește mult și un Zmeu curios, care au rămas împreună fericiți.

Picătura de apă

Se spune că atunci când Pământul a fost creat, a plouat foarte mult. Și toată apa adunată este acum pe pământ. De asta planetă noastră a fost numită Planeta Albastră.

Într-o zi un mic explorator venit de pe planeta Marte a venit în vizită pe Pământ. A fost fermecat de frumusețea apelor, de mări, oceane, fluvii, râuri și izvoare, dar mai ales a fost fermecat de culoarea lor albastră. A luat într-o sticlă mică puțină apă ca să arate și locuitorilor planetei sale această frumusețe. S-a prezentat în fața regelui său încântat de ce a adus din călătoria lui. A povestit despre frumusețea apelor și culoarea lor albastră, a arătat sticlă adusă și a văzut ca apa este incoloră. Nimeni nu l-a crezut și au râs de el.

Atunci s-a hotărât, a venit din nou pe Pământ și de data asta a luat cu el o sticlă mai mare. Iar s-a prezentat în fața regelui. Dar apa tot incoloră era. A văzut din nou cum toată lumea nu-l crede și râde de el. Era foarte supărat, și chiar a început să plângă, când o picătură de apă s-a prelins din sticla cea mare. Micuța picătură i-a spus:

- Nu fii supărat, tu vorbești adevărul, noi suntem albastre.
- Bine dar astăzi de ce nu te văd albastră? Toată sticla nu are culoare.
- Pentru că noi suntem albastre când suntem milioane de picături. Adică când suntem multe, atunci suntem frumoase și albastre.
- Și cum pot eu să-i conving pe toți, a întrebat micul explorator.
- Nu poți, i-a răspuns picătura. Ei trebuie să fie curioși și să viziteze Pământul și să vadă frumusețile pe care le-ai văzut tu. Este naiv acela care crede că poate cunoaște lumea rămânând acasă la el.

Să credeți în puterea poveștilor. Copiii au foarte multe povești, au o imaginație vastă. Ei scriu cu seriozitate, cu dragoste. Numai un suflet curat poate să genereze povești...

Vrăjitoarea cu semințe

Voi credeți în poveștile cu vrăjitoare? Sunt sigură că nu. Și eu am fost ca voi, dar mi-am schimbat părerea. Bunicii mei locuiesc într-un sat frumos în România. Au o grădină mare și îmi place să stau seara până târziu să mă joc acolo. Florile de regina nopții se deschid și sunt parfumate.

Într-o seară, cum stăteam singură, am auzit un zgomot. La început m-am speriat, dar am luat lanterna și m-am dus să văd ce este. Și ce credeți că văd, o vrăjitoare. Da, o vrăjitoare micuță cu vestita pălărie căzută pe spate.

- Hei, îmi spune ea, nu te speria, repar imediat ce am stricat.

S-a sculat și a început să mângâie fiecare floare pe care a rupt-o în căderea ei. Și sub degetele ei, fiecare floare își revenea. Văzând că o privesc mirată fără să scot un cuvânt a început să-mi explice:

- Cred că am mers mai repede decât trebuia cu biata mea mătură. Am plecat de dimineață pentru întâlnirea cu vrăjitoarele, dar cum îmi place să mă plimb, am întârziat, de asta am mers mai repede.

Ce vrăjitoare simpatică, mi-am spus în gândul meu, nu seamănă cu ce știam eu despre vrăjitoare.

- Dar vrăjitoarele... am încercat eu să spun, însă ea m-a întrerupt.

- Pe numele tuturor vrăjitoarelor, am pierdut semințele mele de viață... hai vino să ma ajuți să le găsesc. Luminează bine aici.

Am îndreptat lanterna unde mi-a indicat.

- Uite, le-am găsit, a strigat ea bucuroasă.

Am privit în mâna ei, niște biete semințe mici și fără importanță.

- Nu le mai privi așa, mi-a spus ea. În semințele astea stă toată puterea vieții. Le-a privit, le-a mângâiat și a început să sufle deasupra lor.

Imediat una din ele parcă a prins viață și a început să crească. Un copac falnic și frumos apără în fața noastră. Micuța vrăjitoare a mai suflat și am văzut cum păsări zburau deasupra noastră. Ce frumos era totul în jurul nostru ! Dar îndată ce micuța vrăjitoare n-a mai suflat, mantia nopții ne-a învăluit din nou și eram luminate doar de biata mea lanterna.

- Ce bucuroasă ești, ai atâta putere și faci atâtea lucruri frumoase, i-am spus.
A râs în hohote:
- Această magie o ai și tu, nu este greu, totul e să privești bine în jurul tău, flori, copaci, păduri, munți și câmpii, să le protejezi. Asta este magia cea mare.
A luat semințele și le-a pus într-un saculet pe care l-a legat bine.
- Gata, trebuie să plec, mereu ajung ultima la toate întâlnirile noastre. Multumesc pentru ajutor și nu se știe, poate ne mai vedem.
Când a zburat am văzut ca nu era singură, o pisică neagră o însoțea, dar a stat cuminte în umbră.
Fără îndoială am făcut cunoștință cu o vrăjitoare adevărată, așa cum numai în povești întâlnești. Și pe cuvânt, n-am visat. Ce-am învățat de la ea? Să iubesc natura, să o protejez pentru că în natură este secretul vieții.

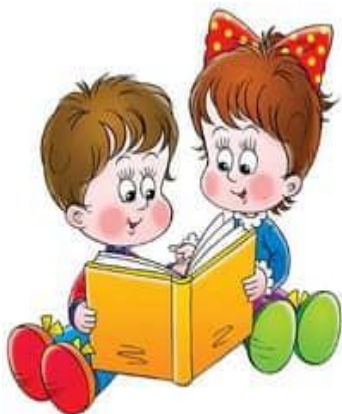
Când copiii noștri desenează primăvara românească

Este primăvara. În poiana smălțuită cu flori, gândăceii, fluturii și albinele au ieșit să se bucure de razele blânde ale soarelui. Cea dintâi rândunică, venită de departe, taie albastrul cerului românesc ca o săgeată. Primăvara aduce flori pe câmpie, vânturi line, ploi calde și veselie.

Pomii îmbracă o haină nouă cu muguri, flori și frunze verzi. Munții semeți și-au scos căciulile de zăpadă pentru a saluta întreaga lume care a înviat o dată cu venirea primăverii. Fetele din sat au îmbrăcat iile frumos cusute de mamele și bunicile lor. Cântecele frumos al fetelor a cuprins câmpul într-o veselie de nedescris, făcând blânde sclipiri de soare să danseze printre frunzele tinere de smarald. Primăvara românească este magică.

ARIANA GHEORGHIU și ELIANA GHEORGHIU

Două fetițe minunate, mereu cu zâmbetul pe buze, foarte talentate, cântă, desenează și scriu povești.

Minunatele păsărele

A fost odată ca niciodată, undeva, pe un deal plin de copaci, trăia o familie minunată, doi pui de păsărele împreună cu părinții lor.

Copacii frumoși și puternici, aveau crengile ridicate măreț spre cer să primească din plin razele soarelui. Puișorii se bucurau din plin de căldura razelor și jocul fluturilor care dansau în jurul cuibului.

Intr-o zi, părinții i-au lăsat singuri în cuib pentru că au plecat amândoi să aducă mai multe provizii. După câțiva timp s-a întors doar tata, mama nu a mai venit. Tatăl, după ce a dat puilor să mănânce, a plecat în căutarea mamei.

Dar noaptea a venit, s-a așternut peste tot întunericul și s-a întors la cuib lângă pușori. A doua zi, dis de dimineața a plecat din nou.

După multe căutări a găsit-o la pământ, lovită la o aripă. Tatăl i-a adus mâncare și a rămas lângă ea să o ajute. Noaptea se întorcea la cuib lângă pușori. După un timp, mama a putut să miste din nou aripa și a zburat spre cuib. Cu greu a ajuns, se oprea să se odihnească, dar gândul că va fi din nou lângă pușorii ei îi dădea putere. Dar în sfârșit a ajuns la cuib. Puii au fost fericiți, așa cum n-au mai fost niciodată. Mama lor era din nou lângă ei. S-au bucurat mult timp că sunt din nou împreună. În cuibul lor a venit din nou bucuria și voia bună și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe. Viața este bucuria de a fi împreună.

MARA ȘTEFANIA TALANCA

O fetiță care iubește mult lectura, desenul și animalele. Poveștile scrise de copii aduc mereu zâmbete și o rază de bucurie.

Penny

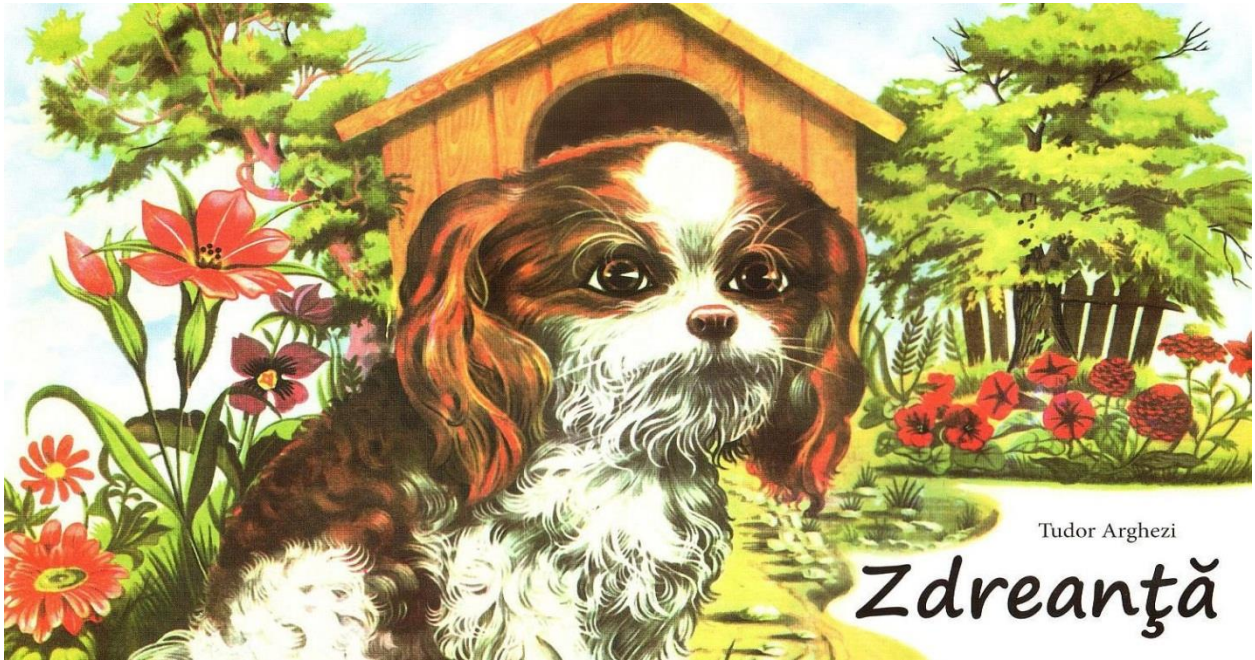
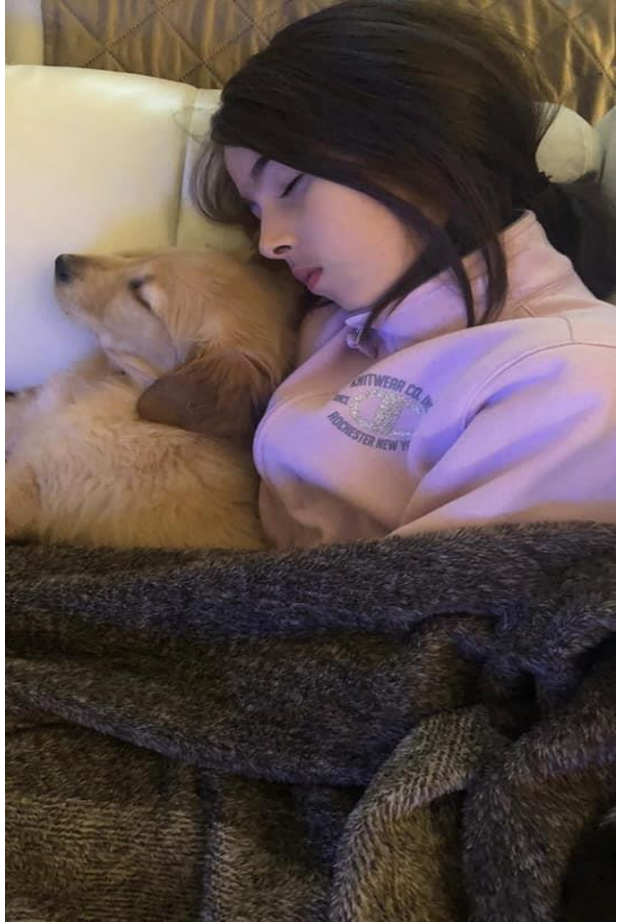
A fost odată, într-o țară în Orientul îndepărtat, un oraș situat la malul mării. Pe una din străduțele orașului scăldat mereu în razele soarelui se afla o piață mare. Iar acolo un magazin de animale. Proprietarul era un bătrân care aducea căței din toată lumea. Puteai să vezi în magazinul lui toate rasele și toate culorile, unii mai mari, alții mai mici, unii mai frumoși, alții mai puțin frumoși. Unii păreau foarte liniștiți și simpatici, alții erau mai agresivi. Clienții veneau din toate colțurile țării să admire și să cumpere un cățel.

Într-o zi, au poposit în fața magazinului, o fetiță împreună cu părinții ei. Din tot ce a văzut, i-a plăcut o cățelușă mică, cu pielea catifelată, cu ochii vii, strălucitori, plini de viață, care parcă te îndemneau mereu la joacă. Au cumpărat-o și fetița s-a întors acasă fericită. Penny (căci așa i-au dat numele) s-a acomodat repede. Însă, foarte jucăușă, pentru a se distra mai făcea și pozne prin casă. Se putea spune că are simțul umorului, însă mama fetiței se supăra tare. Într-o zi chiar a mușcat-o. Fetița a plâns, a crezut că părinții se vor supăra și o vor alunga pe micuța Penny. Dar nu a fost așa. Cu toții au început să o învețe să respecte anumite lucruri și comenzi: să dea lăbuța, să stea jos, să aducă mingea. Penny, care era foarte inteligentă, a învățat repede și de atunci au trăit împreună fericiți.

Dragi copii, cred că v-ați dat seama, fetița din poveste sunt eu, Mara, iar Penny este cățelușă mea. Penny este cuminte, jucăușă, mă așteaptă cu bucurie în fiecare zi când vin de la școală. După ce termin lecțiile ne jucăm împreună cu mingea și mergem la plimbare.

Un cățel mic și simpatic te ajută mereu să nu fii singur, te învață să ai grijă și de altcineva, să fii atent și responsabil. Împarți cu el supărarea, bucuria și fericirea.

Sper ca v-a plăcut povestea mea.

THALIA FARRAN

Copiii scriu frumos. Scriu cu sufletul, lumea lor reprodusă în cuvinte și culoare. Poți să le dai cu încredere o carte cu pagini albe, vor scrie și vor desena. Încet dar bine...

Să ne acceptăm așa cum suntem

Afară este o zi frumoasă, cu soare, în curtea școlii mare zarvă, s-a terminat programul, copiii ies rând pe rând. E gălăgie, copiii râd, vorbesc tare, caută din priviri părinții care au venit să-i întâmpine sau se îndreptă spre autocarele din curtea școlii. Sara a ieșit întristată. Mergea îngandurată lângă mama ei care aștepta ca micuța să-i povestească întâmplările din ziua respectivă. Însă văzând ochii înlăcrimati ai fetei a decis să o întrebe:

- Ce s-a întâmplat Sara, de ce ești atât de supărată?

- Nour a râs de mine, a spus Sara

- De ce a râs? a întrebat-o mama

- Mi-a spus că sunt foarte scundă, că nici nu e adevărat că sunt în clasa a doua, că sunt în clasa întâia. Dar eu sunt în clasa a doua, numai că nu sunt la fel de înaltă ca și ceilalți copii, a început să plângă Sara.

Mama zâmbea și dădea din cap înțelegător.

- Puiule, oamenii nu sunt toți la fel și asta este normal, i-a spus mama, mângâind-o. Imaginează-ți ce ciudată și lipsită de farmec ar fi lumea dacă toți oamenii sunt la fel. Într-adevăr ești mai scundă decât ceilalți, dar asta nu contează. Ești deșteaptă, ești ascultătoare, ești cuminte, înveți bine, asta contează cel mai mult. Iar eu sunt mândră de fetița mea care are atât de multe calități. Asta contează cu adevărat în viață, nu înălțimea unui om. Și eu sunt scundă.

- Într-adevăr, a zis Sara, mami tu nu ajungi la rafturile de sus din magazin. Și au râs amândouă.

- Ai văzut, a continuat mama, și lucrul acesta nu mă supără deloc. Acceptă-te așa cum ești, nu contează înălțimea ci valoarea fiecărui om.

Între timp mama și Sara au ajuns în parcul de joacă pentru copii de lângă bloc.

-Mami, mă voi urca pe arcada cu bare până sus, sus de tot, a spus Sara, și se urcă până în vârf de unde strigă fericită:

Acum sunt la înălțime.

O fetiță spune " Bun venit" primăverii...

Iubesc mult primăvara când natura revine la viață și copiii sunt mai veseli. Peste tot se aud glasurile duioase ale păsărelor. Își vestesc una altele bucuria venirii primăverii. Zboară din ram în ram căutând un loc pentru cuibul lor. Pomii, stropiți cu flori plătând își lasă crengile purtate de adierea blândă a vântului. Razele domoale ale soarelui mângâie primii muguri.

De sub pământ mici gândacei își fac drum la suprafață dornici și ei de căldura binefăcătoare a soarelui.

Pe cer, norii, ca niște balauri pufoși și blânzi, plutesc încet. Albastrul senin al cerului ne îndeamnă la visare și liniște. Primăvara este un anotimp al bucuriei care învinge zilele de frig și ploaie prin frumusețea, căldura și culorile ei.

Bine ai venit primăvară, bine ai venit soare!

LUISA AFARIAN

Scumpii noștri copii sărbătoresc primăvara cu bucurie, cu povești și desene.

Frumușica

A fost odată o fetiță frumoasă, nu mai mare de 8 anișori, cuminte și ascultătoare, dar căreia nu-i plăcea să se spele pe mâini. Din această cauză toți o numeau

Măscărici. Toți copiii fugeau de ea, văzînd-o mereu cu mâinile murdare.

Mama și tata mereu îi ziceau să se spele pe mâini, dar totul era în zadar.

Într-o zi frumoasă cu soare fetița a hotărât să plece la plimbare în curtea casei să culeagă floricele și să-și găsească un prieten de joacă. Pe când mergea tot așa și strângea, ba un ghiocel, ba o viorică, întâlnește în calea ei un fluturaș, careia îi spune:

— Fluturașule, vrei să te joci cu mine?

— Nu pot, zise fluturașul, am multă treabă, trebuie să vizitez multe flori, e primăvară și toți copacii sunt în floare.

Măscărici pleca iarăși la drum și văzu un șoricel grăbit:

— Șoricelule, joaca-te te rog cu mine!

— Nu am timp să mă joc cu tine! Trebuie să mă spăl pe botic și să merg să îmi caut ceva de mâncare. Dar tu de ce ai așa mâini murdare?

Fetița tăcută și supărată și-a continuat drumul mai departe. Într-un tufiș a zărit două pisicuțe și le-a întrebat:

- Pisicuțelor, nu vreți să ne jucăm împreună?

- N-avem timp de joacă, tocmai am terminat de mâncat și trebuie să ne spălăm blănița. Și tu de ce nu te speli pe mâini, sunt așa de murdare?

Apoi a mai rugat și pe un cățeluș să se joace, dar el avea treabă, rodea cu zel un os. Și tocmai când se pregătea să intre în casă, văzu un purceluș ce se tăvălea și se zbenguia într-o băltoacă în fața casei.

- Purcelușule, vrei să te joci cu mine?

- Mă joc, stai puțin să mă curăț de noroi. După ce s-au săturat de joacă, Măscărici l-a întrebat pe purcel:

- Nimeni nu a vrut să se joace cu mine, numai tu! De ce?

- Pentru că te-am luat drept o purcică: ai fața și mâinile murdare, sunt negre ca

tăciunele! Acum am observat, că nu ești decât o fetiță nespălată. Rușine să-ți fie, pleacă și te spală, apoi ieși să te joci!

Fetița supărată s-a dus acasă, s-a spălat, s-a pieptănat, și-a schimbat rochița apoi a ieșit iarăși în curte. Când copiii au văzut-o, toți au început să strige:

- Frumușico, hai, să ne jucăm!

De atunci fetița se spală mereu pe mâini și față, mami și tati se mândresc cu ea, iar toți din jur o numesc Frumușica.

RIM HAMMOUD

Atelierul nostru "Vremea poveștilor", un univers fascinant, o aventură minunată, ne-am redescoperit copiii și potențialul lor creator.

Biblioteca

Fiecare bibliotecă este un loc de poveste care are povestea ei ...

A fost odată, într-un orașel, un șoricel care trăia într-o bibliotecă. Mama lui era tare mândră de el. Ea l-a crescut de mic în această bibliotecă pentru a-l obișnui cu cărțile și cu gustul lor.

Visul mamei lui era să vadă șoricelul ei iubit un mare savant. Trebuia să învețe mult și biblioteca era locul cel mai bun pentru a studia. Așa încât șoricelul nostru citea și rodea toată ziua dicționare, enciclopedii, cărți de matematică, istorie, geografie, istorie și romane. Era foarte studios. Tot neamul șoarecilor, de la câmpie până în podurile caselor părăsite, toți au auzit de el și vorbeau cu admirație de el. Familia lui era foarte apreciată și respectată. Prima familie din neamul lor care are un savant. Șoricei jurnaliști veneau din toate colțurile lumii să îl vadă, să vorbească cu așa înțelept. Toți erau obișnuiți cu maestrul șoricei din bucătărie, dar așa învățat nu s-a mai văzut în neamul lor de șoricei.

Ceilalți șoricei erau foarte obișnuiți, mai rodeau câte o carte părăsită într-un dulap vechi sau într-un pod iar în rest toată ziua se jucau.

Într-o zi însă a venit la bibliotecă o fetiță care a căutat cărți de povești. Șoricelul savant a privit-o cum stă fermecată și citește. El nu era interesat de cărțile care au multe desene colorate. Mama lui mereu îi spunea că trebuie să aleagă cărțile groase. Dar fetița venea în fiecare zi și citea cu interes cărți frumoase colorate, cărți de povești. După ce a plecat, șoricelul, curios a început să răsfoiască și el cărțile de povești.

Ce frumusețe, numai prinți, prințese, regine, zâne, calești, lăzi fermecate, o lume nouă pentru el. Și a început să nu mai citească cărțile groase cu scris mic și să aleagă cărțile frumoase colorate pentru copii, așa cum făcea fetița.

Într-o zi fetița l-a văzut dar nu s-a speriat, chiar i-a zâmbit și au devenit prieteni. Șoricelul o aștepta în fiecare zi și citeau împreună povești.

Anii au trecut și fetița a început ea să scrie povești pentru copii. Iar la bibliotecă acum veneau mulți copii care ascultau poveștile ei. Și ce credeți? Șoricelul nostru savant s-a hotărât să scrie și el povești pentru copiii din neamul șoricelilor. Se adunau toți șoricelii de pe câmp să le citească povești. Biblioteca a prins viață, ziua veneau copiii iar seara se adunau șoricelii, toți mari iubitori de povești. Și așa s-a transformat un șoricel savant într-un scriitor de povești pentru tot neamul rozătoarelor. Dacă nu credeți, vă invit să petreceți o zi la bibliotecă.

Și uite așa, mai în glumă mai în serios, ne jucăm de-a poveștile, pentru că iubim cărțile, lectura, pentru că știm să fim cuminți și creativi și credem în puterea poveștilor.

Luna

Din cele mai vechi timpuri, Soarele strălucește pe cer, lumina și căldura lui inundă lumea. Toți copiii se bucură de razele Soarelui. Seara când pleacă la culcare, Luna și Stelele vin pe cer să strălucească în locul lui.

Stelele erau foarte mulțumite de lucrul lor. În fiecare seară apăreau pe cer mii de stele mititele și lucitoare spre bucuria și încântarea tuturor. Însă Luna era foarte supărată și nemulțumită. Era geloasă pe Soare. În fiecare seară stătea și se gândea:

- De ce eu trebuie să vin pe cer noaptea? De ce lumina mea nu este la fel de puternică și strălucitoare? De ce toată lumea îl iubește și îl așteaptă? Nimeni nu mă iubește. Toți râd și se bucură când Soarele strălucește.

Și într-o noapte s-a hotărât să nu mai vină pe cer.

Soarele a plecat să se culce, stelele au apărut una câte una pe cer, dar Luna nu a venit. Oamenii se întrebau mirați unde a dispărut astrul nopții și toți spuneau că noaptea nu mai este atât de frumoasă cum a fost. Chiar Soarele nu a putut dormi liniștit.

În timpul acesta Luna stătea ascunsă după un nor mare și plângea. A doua zi, Soarele s-a sfătuit cu Stelele și au plecat împreună în căutarea Lunii. Au găsit-o printre norii de vată. Era tristă și plângea. Atunci Soarele i-a spus:

- Știu că vrei să ai strălucirea și puterea mea, dar trebuie să înțelegi că ești la fel de importantă și frumoasă ca și mine. Dar lumina ta este mai blândă. Nu poți rămâne aici, toată lumea te așteaptă.

Atunci Luna străluci cu putere și spuse:

- Acum am înțeles, nu trebuie să fii gelos pe nimeni. Trebuie să fii mulțumit așa cum ești, cu calitățile tale.

Și din acea zi, Luna strălucește în fiecare zi, ca o regină înconjurată de stele, Spre bucuria noastră, a tuturor.

Poveștile sunt comori neprețuite, să le iubiți mereu și să încercați și voi să scrieți. Nu este greu, poveștile sunt o lume magică unde totul este posibil. Cu povești copilăria devine mai frumoasă. Cuvintele poveștilor ne fac să creștem și să înflorim. Poveștile sunt nemuritoare.

HOUDA ANTONIA NEHME

O fetiță frumoasă, veselă, foarte activă și talentată care ne-a pregătit surpriză : o poezie pentru Mama.
Pasionată de artă, își exprimă sentimentele și emoțiile prin poezie, muzică și desen.

Mama, floare dragă

Floarea mea cea dragă
Cu culori calde de vară
Din grădina cea frumoasă
Tu ești fină și gingașă
Zi de zi mă uit la tine
Că-n florești când ești cu mine
Când sunt tristă, tu-mi zâmbești
Iar când plâng, mă ocrotești.
Tu miroși frumos, aparte
Nu ca celelalte flori
Tu ești unică-n grădină
Ești puterea mea divină.
Timpul petrecut cu tine
E special pentru mine,
Tu ești floarea mea cea dragă,
TU EȘTI MAMA !

Pentru mine poezia este limba inimii, este un curcubeu de cuvinte, este lumină, este zâmbet, frumusețe, este muzică. Îmi place să scriu versuri pentru Mama, pentru că o iubesc și o prețuiesc mult. Nu este greu să scrii poezie, e un joc de cuvinte, încercați.

TAMARA HODROJ

Copiii au un potențial creativ foarte mare. Ei creează o lume magică unde ne întâlnim toți, mai buni, mai frumoși, mai înțelegători și cred că ar trebui să le urmăm exemplul. Vă invităm să descoperiți o lume dulce...

Cavalerul Petruț

În familia lui Petruț toți au fost cavaleri din generație în generație. Asta înseamnă că tatăl lui a fost cavaler, bunicul, străbunicii și chiar bunicii străbunicilor. Toți au strălucit prin faptele lor eroice. Unii au salvat prințese, alții regine aflate în pericol, scufițe roșii pierdute prin păduri întunecoase, s-au luptat cu zmei și dragoni feroși, cu lupi, cu urși, cu vrăjitori și monștrii și au fost mereu învingători.

În familie există un album cu poze și explicații pentru fiecare eveniment și o carte numită Cartea albastră - unde este prezentată istoria acestor cavaleri, toți descendenții familiei ilustre.

În fiecare seară Petruț citea câte un capitol din această carte, pentru că așa trebuie să facă un viitor cavaler. Și bineînțeles Petruț avea și un program cu o pregătire specială: înblânzirea dragonilor, lupte cu spadă legat la ochi, escaladări periculoase și bineînțeles ore de pian, vioară și flaut. Săracul Petruț se supunea la toate, numele familiei îl obliga la toate aceste pregătiri.

Însă Petruț era fascinat de altceva. De multe ori se furișea în bucătăria castelului și îi plăcea să privească în special cofetarul familiei cum face prăjituri. Uităndu-se la el, Petruț visa cu ochii deschiși la o lume colorată și aromată.

Visa și el să îmbrace fructele în ciocolată cu crustă de caramel și crème chantilly.

Îi plăceau enorm prăjiturile și cel mai mult simțea o emoție intensă când vedea bucuria din ochii copiilor în fața unor dulciuri mai deosebite.

Dar din păcate nu putea face nimic, era imposibil și chiar interzis.

Când ești băiatul unei familii de cavaleri din

generație în generație nu ai voie să visezi prăjituri și mai ales să devii tu cel care le faci.

Însă seara când toți se retrăgeau în dormitoarele lor, totul este permis... Petruț stătea seara și inventa rețete de prăjituri. În plus avea într-un sertar ascuns un caiet unde scria toate rețetele lui. Nu se știe niciodată, poate vor fi de folos într-o zi. În tot acest timp micul nostru cavaler se antrena ziua după programul stabilit în familie iar seara scria rețetele lui de prăjituri.

Într-o dimineață, tatăl lui a venit să-i încredințeze o misiune importantă, prima lui misiune de cavaler: o prințesă era închisă în cel mai înalt turn al unui castel aflat pe cel mai înalt munte din regiune.

Petruț n-a auzit în viața lui de prințesa asta, dar cum vorbea tatăl său a înțeles că această prințesă îi este destinată. În plus, un zmeu fioros o păzește strașnic și mulți cavaleri au încercat să o scape din acest castel dar nu au reușit.

Deci, el trebuia să plece să se lupte cu zmeul, să elibereze prințesa și să se căsătorească cu ea. Nu prea era încântat de idee, chiar dacă aceasta era tradiția cavalerilor din familia sa. Nu a spus nimic și a plecat, dar nici măcar nu știa încotro să meargă. Trebuia să se descurce, era cavaler, fiu de cavaler, cu strămoși de sute de ani cavaleri.

După câteva zile de mers a ajuns în fața unui castel dar nu prea știa bine dacă este castelul pe care îl caută. Părea părăsit. Cu atenție, trece podul, deschide poarta mare a castelului, intră și înaintează. Urcă scările și urcă 1858 de trepte (le-a numărat) și ajunge în vârful turnului obosit dar hotărât să-și îndeplinească misiunea. Și totuși i s-a părut ciuda, nici un semn că ar fi un zmeu fioros aici. Ajuns în încăperea din vârful turnului parcă a văzut într-un colț o siluetă. Era dușmanul? Încă nu știa și s-a hotărât să întrebe:

- Scuzati-mă, am venit pentru a salva o prințesă. Știți cumva unde se află, unde o pot găsi?
- Eu sunt prințesa, a răspuns o voce slabă.

Atunci Petruț își făcu curaj și întrebă:

- Și zmeul fioros unde este?

- Sunt aici, a răspuns altă voce slabă, din alt colț al încăperii. Sunt bătrân și lipsit de puteri. Vreau să plec de aici, nu mai pot sta aici singur.

Petruț a rămas surprins de ce a văzut, ce a auzit și mai ales cum de a fost trimis un cavaler într-o astfel de misiune.

Prințesa l-a întrebat:

- Cavaliere, dorești să te odihnești sau vrei să pleci imediat?

Și Petruț își dă seama că de fapt îi este foame.

- Vaaaai, spune prințesa, eu nu știu să pregătesc nimic.

- Și eu sunt bătrân, nu prea mai am putere, a spus zmeul. Eu pregăteam masa în fiecare zi.

Atunci Petruț a propus să meargă toți trei în bucătăria castelului, poate vor găsi ceva pentru a-și putea potoli foamea.

Și împreună au coborât din turn, (1858 de trepte, Petruț le-a numărat) și au ajuns în sala mare care servea pe vremuri de bucătărie. Acolo zmeul i-a aratat camarile și dulapurile cu ce provizii mai aveau, au făcut și focul pentru plita și toți trei au început să lucreze. O oră mai tarziu stăteau toți trei la masă ca trei buni prieteni, un cavaler, o prințesă și un zmeu (fioros dar bătrân). Și trebuie să vă dezvăluiesc că Petruț le-a pregătit și o surpriză. A pregătit și un desert: complot de caise, mousse de ciocolată, bavareze cu lămâie și profiterol cu cremă de zmeură (culeasă proaspăt din pădure). Au rămas până seara degustând dulciurile delicioase pregătite de Petruț, au povestit și au glumit împreună ca niște buni prieteni care se cunosc de mult și acum s-au revăzut.

A doua zi s-au întors toți trei acasă, trei prieteni nedespărțiți, spre mirarea tuturor. Surpriza cea mare a fost atunci când toți trei au anunțat că vor deschide o cofetărie mare pentru toți copiii din regat.

Petruț a devenit cel mai vestit cavaler cofetar, fiu de cavaler cu bunici și străbunici cavaleri.

Cofetăria lor era mare și frumoasă, pe pereți erau tablourile strămoșilor cavaleri care au luptat de-a lungul timpului pentru bunăstarea regatului.

Mai erau și tablouri cu prințese dar și cu zmei (bunicii zmeului fioros). În galantare se aflau platouri cu fursecuri, bomboane, înghețate, tarte cu fructe, eclere, cataifuri orientale, amandine, tot ce poate fi mai delicios pe lume.

Și cred ca ați ghicit, toate rețetele erau din caietul lui Petruț cavalerul care acum era cufundat în dulcea viață de cofetar. Dichisit și pus la punct, așa cum îi stă bine unui cavaler, Petruț a devenit imaginea vie a unui maestru cofetar prin excelență.

Acum el povestește cu plăcere povestea faimoasei familii de cavaleri cu rădăcini în vremuri de demult și așază cu grație pișcoturi glazurate peste torturi. Din mâinile lui răsar adevărate minuni de ciocolată și frișcă. El a devenit un cavaler care a ridicat cofetăria la rang de artă. Și printre alte detalii subtile și denumiri dulci de prăjituri toată lumea a recunoscut că Petruț este un mare cavaler al prăjiturilor care a știut să

îmbine cofetăria tradițională cu cea modernă, combinația perfectă pentru a face dimineți și seri dulci tuturor. Și am uitat să vă spun cofetăria se numește "Deliciile prieteniei" și a devenit cea mai renumită din regat.

Un cavaler, o prințesă și un zmeu fioros au devenit prieteni și au dovedit că prietenia are puteri magice și face minuni.

Pentru copii, scrisul este o veșnică hoinăreală și un mod de a se apropia de cei mari. Copiii noștri iubesc poveștile și cresc frumos, iubind cuvintele, devin mai senini, mai atenți, mai pasionați, curioși, muncitori, inspirați. Devin copii care vor să facă ceva bun în viața lor, care au multe de spus și care merită să fie ascultați. Copiii noștri fac minuni.

Să atingi cerul

Toată lumea știe că în viață sunt lucruri imposibil de realizat. Când întrebați pe cei mari, cei care vă repetă mereu "când vrei, poți să realizezi", și dacă le povestiți despre visele voastre care doriți să le realizați, vă raspund foarte serios:

-E imposibil, chiar dacă vrei.

Maria este o fetiță care știe că sunt lucruri imposibile dar ea refuză să creadă.

În sătucul în care stă, cerul este mereu gris și oamenii mereu triști. Mereu pe cer erau nori care împiedicau soarele să strălucească și oamenii nu zâmbeau niciodată. Maria a văzut în cărți cerul luminos și soarele strălucitor.

Mereu în desenele ei desena soarele sus pe cer și copiii jucându-se bucuroși.

Dar nimeni din sătucul ei nu credea în fericire, toți și- au pierdut speranța, viața era lipsită de culori.

Și dacă le spunea-i că totul este posibil cu puțină bunăvoință, ei imediat răspundeau: imposibil.

Într-o bună dimineață, Maria privi cerul și văzu un petec mic albastru.

-Sunt sigură, spuse ea, cerul are o culoare albastră frumoasă, trebuie să îndepărtez norii.

Și fugi în casă și aduse toate cărțile ei să facă o scară să urce până la cer. Toată lumea mirată o întreba ce face.

-Fac o scară, vreau să îndepărtez norii de pe cer.

- Dar sunt foarte sus, e imposibil, spuneau toți. Dar Maria nu-i asculta. Ea a numit oamenii aceștia "oameni care strică visele". A făcut o scară mare dar nu a atins cerul. Unii au început și ei să o ajute să facă scara mai mare. Unul dintre oameni, privind cu admirație, a spus:

- Cât curaj și ce voință are această fetiță. Cine dintre noi poate face asta?

Și toată lumea a spus că este adevărat. Maria a coborât și a văzut cum toată lumea aducea

câte ceva pentru a face scara mai mare.

-Vom construi un munte, spuneau ei, și astfel vom atinge cerul. Vedeți cum o fetiță care își urmează visul ne-a făcut pe toți să lucrăm cu bucurie.

Și fața lor s-a luminat și a apărut zâmbetul. În ochii lor străluceau mici luminițe de speranță și asta le-a încălzit sufletul.

Maria nu a atins cerul, muntele n-a putut atinge înălțimile. Ea s-a întristat, dar când a coborât a văzut zâmbete pe fața tuturor și ochii lor străluceau, ca un cer fără nori.

Toți au înțeles că trebuie să crezi în visul tău pentru a-ți găsi fericirea și bucuria.

Maria le-a dovedit că cerul nu poate fi atins, e imposibil, dar nu e imposibil să zâmbești, să fii fericit, indiferent de culoarea cerului.

Vă invit să citiți și să degustați o poveste foarte frumoasă. Călătorie plăcută într-o lume plină de bucurii ...

Regele SAVARINĂ

Regele despre care vreau să vă povestesc astăzi conduce o țară mare și frumoasă cu oameni mereu fericiți. El este descendentul marelui rege Fulger care și-a petrecut viața mai mult pe cal, pe câmpul de luptă.

Regele nostru este foarte iubit de supușii săi și în plus este numit Prea Măritul nostru Rege SAVARINĂ. Să vă spun de ce.

În ziua când toate trompetele din regat au sunat și au anunțat că regina așteaptă un copil, toată lumea a început să strige de bucurie și să danseze.

În sfârșit regele Fulger va avea un moștenitor. Muzicienii cântau, dansatorii dansau iar patisierii erau albi de făină și zi și noapte făceau munți de prăjituri, terțe și fursecuri.

Ce bucurie pentru toți și ce bucurie pentru Gurmandina, zâna protectoare a regatului, o zâna puțin zăpăcită, care nu știa prea multe decât că îi plac mult prăjiturile. Ce fericită era, peste tot arome de vanilie, râuri de ciocolată, caramel, portocale și migdale.

Într-o seară, când regina stătea lângă foc și împletea papucei pentru micuțul prinț, zâna noastră zăpăcita și-a încercat puterile și a rostit pentru copil:

- Abracadabra, copilul care vă veni, prăjituri va iubi, savarină va fi.
- Ce faci aici zână, ce tot vorbești? a făcut ochii mari spre ea regina.
- Majestate, nimic deosebit, încerc să văd dacă mai țin minte lecțiile de magie.

Nu trecu mult timp și toate clopotele din regat băteau și anunțau venirea pe lume a micului prinț, moștenitorul tronului.

Dar, catastrofă ! Micuțul arăta ca o savarină.

- Gurmandina, strigă regina, vino aici repede! Ce ai făcut?
- Vaaai, Majestate, strigă zâna speriată și se aruncă la picioarele reginei. Promit că voi face totul ca acest copil să fie un prinț frumos, spuse ea plângând.

Și regina îi spuse tăios:

- Pentru că tu ești cauza acestei nenorociri, tu vei rămâne aici cu el până îl vei transforma în cel mai frumos prinț din lume. Dacă nu, te voi arunca în cea mai întunecată temniță pentru toată viața.

Și Gurmandina a rămas singură cu micuțul prinț.

- Vaaai, vaaai, repede să fac ceva, își spunea biata zână. Și tot învârtea bagheta ei prin aer și spunea:

- Abracadabra, ești un prinț frumos, faimos, delicios... nuuuu, nu e bine așa. Și iar începea:

- Abracadabra, ești un prinț frumos, voios, duios, norocos, misterios, gustos ... Vaaai, nu e bine, nu e bine.

Dar copilul care o privea din leagănul lui râdea și era foarte bucuros. Și ea săraca tot învârtea bagheta și încerca să pronunțe cuvinte magice. Copilul râdea și nimic nu se schimba.

Gurmandina l-a privit cu dragoste și a spus:

- Pentru că tu nu te schimbi, vei fi cel mai frumos prinț, cel mai parfumat, cel mai apetisant, cel mai ebluisant, cel mai elegant, mai impresionant, fascinant din lume. Și așa au rămas fericiți împreună.

Micuțul prinț SAVARINĂ creștea. Fața lui era rotundă și strălucitoare, ochii erau ca două migdale sub gene lungi. A avea o privire catifelată, foarte dulce și seduzanta, care era pe placul multor prințese. A avea o alură delicată și distinsă. O dulceață de băiat. Pe cap purta o coroană de ciocolată și pe umeri purta o mantie albă cu broderii fine și delicate de caramel. Toată lumea spunea de el:

- O dulceață de băiat, îți vine să-l mănânci.

Și uite așa toată lumea îl iubea pe prințul nostru care era dulce și bun la suflet.

Peste ani el a moștenit tronul și a devenit regele tuturor.

S-a căsătorit cu o fată frumoasă, au avut mulți copii și au trăit fericiți.

Cine credeți că a fost zâna copiilor lui ? Ați ghicit, Gurmandina care de fiecare dată învârtea bagheta încurcată: frumos, și gustos, și delicios, și faimos, și marinimos, și inimos, și glorios, victorios, voios, copilăros, inimos, luminos, curajos, ingenios ...

Și în casa lor au fost mereu râsete de copii și voie bună.

Copiii noștri iubesc florile, ei scriu și desenează pentru voi primăvara românească.

Îmi plac poveștile, cu prințese și prinți, îmi place să scriu povești, să inventez personaje și aventuri. Poveștile mă ajută să înțeleg lumea. Când scriu devin și eu un personaj de poveste. Vă invit să încercați această aventură care se termină când hotărâți voi și o modelați așa cum vă place. Puteți visa cu ochii deschiși. Mi-au plăcut mult poveștile lui Ion Creangă, sunt povești adevărate. Poveștile pot comunica informații, sunt attractive, ele fac parte din lumea noastră. Ele ne vorbesc despre bine, greu, urât și frumos.

Poveștile sunt ca ciocolata, nu poți să nu le iubești. Poveștile ne fac fericiți.

TAYMOUR ARBID

Un copil serios, motivat, îi place lectura, scrie și cântă la chitară. Vă invit să descoperiți un text pe care sunt sigură, îl veți citi cu plăcere.

Vacanța de vară

Am șansa de a avea un tată explorator. Singura problemă este că specialitatea lui este Oceanul Arctic.

Adică o lume întreagă făcută din gheață și care nu vede soarele decât puțin, la linia orizontului. Cine visează să viziteze o lume unde noaptea durează toată iarna? Eu, de exemplu am visat mereu ca sunt explorator în junglă, că mă plimb printre copaci giganți și sunt înconjurat de animale.

Multă lume mă întreabă: ce lucrează tatăl tău? Iar eu răspund fericit:

- Eu sunt fiul celebrului explorator care vizitează banchizele la Polul Nord.

Îmi place să impresionez lumea cu aventurile tatălui meu. Toți prietenii și colegii mei ma privesc cu admirație. Bineînțeles, tatăl meu e special, vânează urși polari, balene, are prieteni eschimosi, iar când eram mic îi fermecam pe toți spunandu-le că în apropierea sărbătorilor de iarnă tata îl vizitează pe Moș Crăciun.

Lucrurile însă încep să se complice când lumea mă întreabă dacă vreau în viitor să fiu la fel ca tatăl meu (normal, după atâtea povești fantastice).

În realitate nu doresc să mă găsesc pe o banchiza la -40 de grade pentru a măsura grosimea ghetii și cu posibilitatea de a saluta prietenește un urs polar. Să fiu sincer mă simt mult mai bine acasă cu chitara în mână sau în fața unui joc video.

Într-o zi însă, tatăl meu m-a anunțat foarte bucurat:

- Vara asta te pregătești, mergem împreună pe banchiza.

Incapabil să mai pot vorbi mi-am văzut visele și planurile spulberate. Eu care abia aștept vacanța să mă pot bucura de soare și de piscină, tatăl meu îmi spune că trebuie să merg pe banchiza. Dar imaginați-vă, putea fi mult mai rău dacă era astronaut, oare unde îmi propunea să merg? Albul zăpezii și liniște, programul meu de vacanță.

Adio soare, apă, jocuri și în plus iarnă în plină vară.

Și așa am ajuns amândoi îmbarcați pe un vapor care ne-a condus la Polul Nord.

Când am coborât am înțeles ce a simțit Neil Armstrong când a făcut primul pas pe lună. Simțeam această călătorie ca o expediție pe Lună. Dar am avut și o surpriză

plăcută. Am fost cazați la o familie într-un sat, care spre surprinderea mea avea curent, apă, căldură și internet. Anuki, căci așa îl chema pe băiatul gazdei era de vârsta mea. Ne-am împrietenit repede. Avea multe cărți și o chitară. În zilele următoare, când tatăl meu pleca pe banchiza, mă plimbam cu Anuki în împrejurimea satului. Așa am cunoscut prietenii lui și am petrecut clipe frumoase împreună. Am înțeles că nordul arctic nu chiar e un deșert de zăpadă, că poți întâlni oameni primitivi și ospitalieri.

Și încă un secret pe care vreau să-l împărtășesc cu voi: abia aștept vacanța de vară ca să pot merge din nou în lumea zăpezilor.

Fotbalul - plăcere și pasiune - o mică poveste despre o minge de fotbal.

Mingea de fotbal

Sunt o minge de fotbal. Sar și merg în toate direcțiile. E minunat să fii o minge de fotbal, toată lumea se joacă cu tine, cei mici și cei mari. E amuzant să vezi cum toată lumea fuge după tine.

Copiii iubesc fotbalul. După meci ei sunt obosiți dar fericiți. Sunt în grup. Toți au aceeași pasiune pe care o împart cu entuziasm între ei. Sunt foarte bucuroasă când văd un grup de copii fericiți pentru că se joacă cu mine. Si sunt hotărâți să câștige. Un meci câștigat aduce o cupă, un triumf. Și mai sunt și cei care îi susțin: prieteni, părinți, familia ... Copiii respectă anumite reguli, învață să respecte pe alții, învață să aibă încredere în ei. Și totul de dragul unei mingi de fotbal care oferă bucuria și plăcerea unui joc de echipă.

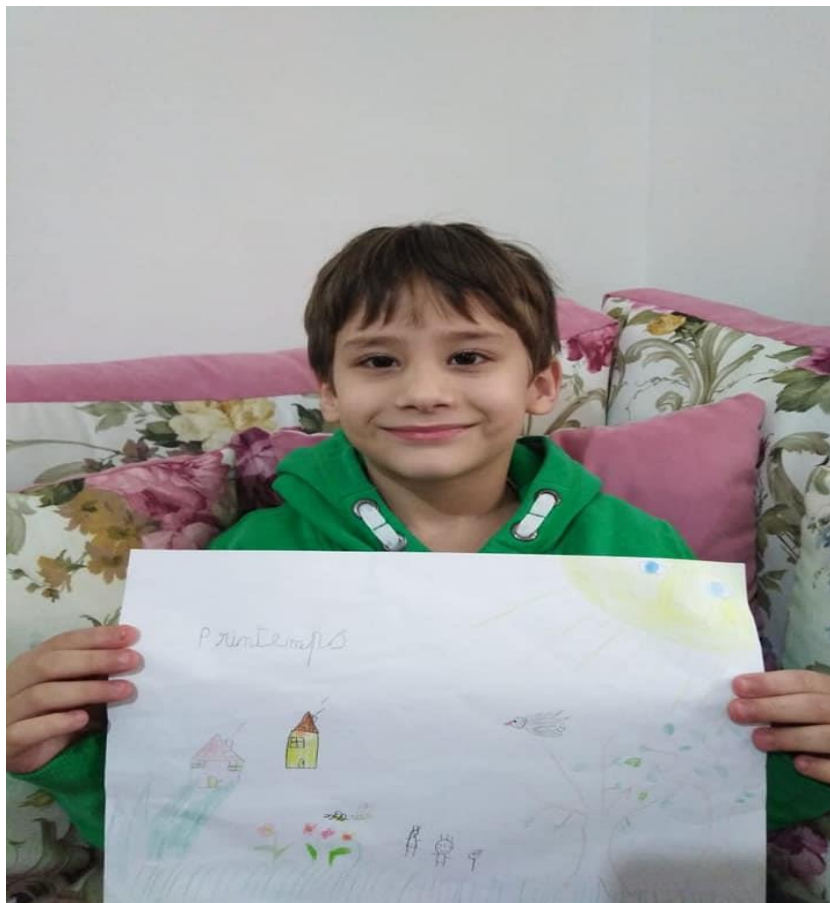

MARVEN EL HAKIM

Un băiețel cuminte, ascultător, iubește mult numerele (aritmetica mentală), scrie și desenează. Astăzi ne va spune care este anotimpul său preferat.

Primăvara

Primăvara este anotimpul meu preferat. Ea așterne peste tot un covor multicolor. Câmpul și dealurile inverzesc, iar vântul este cald și mișcă ușor crengile copacilor înfloriti. Fluturii, furnicile și albinele harnice vin din nou în grădină. Florile de primăvară sunt frumoase, gingașe, parfumate și colorate : ghiocerii sunt albi, toporasi și brândusele violet, iar lalelele sunt roșii. Dar eu cel mai mult iubesc culoarea galbenă, culoarea soarelui. Razele lui aduc lumină, căldură și voie bună, fac copiii fericiți. Iubiți primăvara! Ea ne aduce bucurie și multe culori.

DAVID NABBOUT

O dulceață de băiețel, foarte cuminte, ascultător și foarte talentat, a pregătit pentru voi două desene. El vă îndeamnă să iubiți natura, astfel vom putea trăi într-o lume mai bună, să fim mai sănătoși și mai fericiți. TOTUL VA FI BINE !

LUCAS DAGHER

Copaci înfloriți, cer senin, soare, lumină, flori, culoare, zâmbet ...toate sub creionul unui mic artist care se bucură de venirea primăverii.

Când copiii desenează și scriu, soarele strălucește mai tare pe cer și cerul e mai albastru. Ei pot opri timpul în loc și constatăm că viața este formată dintr-un million de detalii pe care nu le-am observat până acum. Îi iubim pentru toate bucuriile mari și mărunte, pentru că ne înseninează zilele și pentru că ne dau culoare vieții. LA MULȚI ANI pentru toți copiii și de asemenea tuturor părinților, Să aveți o viață plină de bucurii și toate visele să vi se îndeplinească!

La Multi Ani
tuturor copiilor!

